

Anonymiseret version

Oversættelse

C-164/21 – 1

Sag C-164/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

12. marts 2021

Forelæggende ret:

Administratīvā rajona tiesa (Letland)

Afgørelse af:

12. marts 2021

Sagsøger:

SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA

Sagsøgt:

Latvijas Zinātnes padome

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS (distriktsdomstol i forvaltningsretlige sager, med sæde i Riga, Letland)

AFGØRELSE

Riga, den 12. marts 2021

Administratīvā rajona tiesa [udelades]

[Udelades] [rettens sammensætning]

har inden for rammerne af en skriftlig procedure behandlet den forvaltningsretlige sag, der er anlagt af SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA med påstand om, at det fastslås, at den af Letlands videnskabelige råd truffne afgørelse af 14. april 2020 er ulovlig [udelades].

DA

Hovedsagens genstand og relevante faktiske omstændigheder

[1] Sagsøgeren, SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA, er et handelsselskab, der er registreret i Republikken Letland, hvis erhvervsmæssige aktivitet består i at udbyde videregående uddannelsesydelser af akademisk og ikke-akademisk karakter. Sagsøgeren er en videregående uddannelsesinstitution, som er akkrediteret, dvs. godkendt, af staten, og som opererer i overensstemmelse med Komerclikums (handelsloven, herefter »handelsloven«), for så vidt som den ikke er i strid med Augstskolu likums (lov om videregående uddannelsesinstitutioner, herefter »lov om videregående uddannelsesinstitutioner«).

I henhold til de regler, der regulerer sagsøgerens aktiviteter, dvs. Baltijas Starptautiskā akadēmija's vedtægter, der er godkendt ved Ministru kabineta 2014. gada 18. jūnija rīkojums Nr. 297 (ministerrådets bekendtgørelse nr. 297 af 18.6.2014), og metoden til organisering og føring af regnskab (godkendt ved referat nr. 141 af SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA's generalforsamling af 19.12.2019, herefter »regnskabsmetoden«), er et af de aktivitetsområder, som sagsøgeren har defineret, den videnskabelige aktivitet. Sagsøgeren er optaget i registeret over videnskabelige institutioner.

[2] Latvijas Zinātnes padome (Letlands videnskabelige råd, herefter »Letlands videnskabelige råd«) er en myndighed inden for den direkte forvaltning under tilsyn af izglītības un zinātnes ministrs (ministeren for uddannelse og videnskab), hvis formål er at gennemføre den nationale politik for udvikling af videnskab og teknologi, idet den ved delegation gennem normative akter sikrer ekspertise, gennemførelse og overvågning af videnskabelige forskningsprogrammer og -projekter, der finansieres over statsbudgettet, af Den Europæiske Unions strukturfonde og af andre udenlandske finansielle instrumenter.

[3] Ved afgørelse [udelades] af 23. januar 2020 vedtog Letlands videnskabelige råd »Fundamentālo un lietišķo pētījumu projektu 2020. gada atklātā konkursa nolikumu« (reglement om generel indkaldelse af ansøgninger til grund- og anvendt forskning for 2020, herefter »reglement om indkaldelse af ansøgninger«), der blev udarbejdet i overensstemmelse med Ministru kabineta 2017. gada 12. decembra noteikumi Nr. 725 »Fundamentālo un lietišķo pētījumu projektu izvērtēšanas un finansējuma administrēšanas kārtība« (ministerrådets bekendtgørelse nr. 725 af 12.12.2017 om procedurerne for evaluering af projekter vedrørende grund- og anvendt forskning og for administration af projekternes finansiering (herefter »ministerrådets bekendtgørelse nr. 725«).

I overensstemmelse med det kriterium for støtteberettigelse, der er omhandlet i punkt 12.5 i ministerrådets bekendtgørelse nr. 725, skal projektet for at kunne opnå finansiering af grund- og anvendt forskning med henblik på at skabe ny viden og teknologiske opdagelser inden for alle områder af videnskaben gennemføres af en videnskabelig institution, der opfylder de betingelser, der er fastsat i bekendtgørelsen.

I punkt 2.7 i ministerrådets bekendtgørelse nr. 725 defineres den enhed, der foreslår et projekt, som en videnskabelig institution, der er optaget i registeret over videnskabelige institutioner, og som uanset dens retlige status (offentligretlig eller privatretlig status) eller finansieringsform i overensstemmelse med de regler, der gælder for dens aktiviteter (vedtægter, interne forskrifter eller stiftelsesdokument), udøver hovedaktiviteter, der ikke er af økonomisk karakter, og som er omfattet af definitionen af forskningsorganisation i artikel 2, nr. 83), i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108.

Sagsøgeren, SIA BALTĪJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA, fremlagde et forslag til et projekt [udelades] i forbindelse med indkaldelsen af ansøgninger.

[4] Ved afgørelse [udelades] af 14. april 2020 afviste Letlands videnskabelige råd sagsøgerens projektforslag med den begrundelse, at det ikke opfyldte et af de administrative kriterier for støtteberettigelse, idet sagsøgeren ikke kunne anses for en videnskabelig institution i henhold til ministerrådets bekendtgørelse nr. 725.

Letlands videnskabelige råd anførte, at de af sagsøgeren fremlagte dokumenter ikke indeholdt nogen oplysninger om, hvorvidt gennemførelsen af uafhængig forskning er sagsøgerens hovedaktivitet. Det fremgår af projektforslaget, at andelen af omsætningen for ikke-økonomiske aktiviteter i forhold til omsætningen for økonomiske aktiviteter i 2019 var 95% mod 5%. Desuden udgøres 84% af omsætningen af de gebyrer, der modtages for den akademiske aktivitet, og som, henset til karakteren af sagsøgerens aktiviteter (et anpartsselskab, hvis primære mål er at opnå overskud), er en økonomisk aktivitet. Sagsøgerens hovedaktivitet har således karakter af en erhvervmæssig aktivitet. Desuden indeholdt de af sagsøgeren fremlagte dokumenter heller ikke oplysninger, der tyder på, at de virksomheder, der kan øve indflydelse på sagsøgeren, f.eks. i deres egenskab af aktionærer eller medlemmer, ikke har nogen fordel for så vidt angår adgangen til sagsøgerens forskningskapacitet eller de resultater, der ligger til grund for den af sagsøgeren udførte forskning. Følgelig kan sagsøgeren ikke sikre, at gennemførelsen af projektet og anvendelsen af den del, der finansieres, er i overensstemmelse med punkt 6 i ministerrådets bekendtgørelse nr. 725, som bestemmer, at den enhed, der foreslår et projekt, gennemfører et projekt af ikke-økonomisk karakter og klart adskiller de hovedaktiviteter, der ikke er af økonomisk karakter (og de dertil hørende finansielle strømme), fra de aktiviteter, der betragtes som økonomiske aktiviteter.

[5] Da sagsøgeren ikke var enig i den anfægtede afgørelse, anlagde selskabet sag ved Administratīvā rajona tiesa (distriktsdomstol i forvaltningsretlige sager, Letland). Søgsmålet er baseret på følgende anbringender.

[5.1] Det fremgår af punkt 1.1, 1.2 og 2.1 i den af sagsøgeren fremlagte regnskabsmetode, at gennemførelsen af uafhængig forskning er selskabets hovedaktivitet. Dette fremgår ligeledes af den omstændighed, at læreren TK, der er ansat i det sagsøgende selskab, og andre medlemmer af forskningspersonalet, er

opført som førende forskere i *Nacionālā enciklopēdija* (national encyklopædi). Sagsøgeren udgiver desuden tidsskriftet *Administratīvā un Kriminālā Justīcija* (administrativ ret og strafferet), som blev optaget på listen over fagfællebedømte videnskabelige publikationer, der blev anerkendt af Rådet ved afgørelse nr. 1-2-1 af 23. januar 2007.

[5.2] Hverken forordning nr. 651/2014 eller reglement om indkaldelse af ansøgninger fastsætter, at ansøgeren ikke må udøve en økonomisk aktivitet og drage fordel af den, og de fastsætter heller ikke, hvilket forhold der skal være mellem den økonomiske aktivitet og den aktivitet, der ikke er af økonomisk karakter.

[5.3] Sagsøgeren adskiller klart de hovedaktiviteter, der ikke er af økonomisk karakter (og de dertil hørende finansielle strømme), fra de aktiviteter, der betragtes som økonomiske aktiviteter, idet de aktiviteter, der udøves for en erhvervsdrivendes regning, udlejning af forskningsinfrastrukturer og rådgivningsydelser betragtes som økonomiske aktiviteter. Når en videnskabelig institution derimod ligeledes udøver andre økonomiske aktiviteter, som ikke svarer til hovedaktiviteterne, som ikke er af økonomisk karakter, adskiller den hovedaktiviteterne og de dertil hørende finansielle strømme fra de øvrige aktiviteter og fra de økonomiske strømme, der er knyttet til disse aktiviteter.

[5.4] Sagsøgeren fører et særskilt finansbogholderi for hvert projekt, idet der for projektet åbnes en løbende bankkonto, der ikke har nogen forbindelse med sagsøgerens øvrige aktiviteter og indtægter.

[5.5] Sagsøgeren deltager i flere ERASMUS+-projekter (herunder som støttemodtager), videnskabelige projekter og EFRU-projekter, i forbindelse med hvilke det er blevet antaget, at sagsøgeren opfylder de ovennævnte betingelser.

[5.6] Den omstændighed, at der opstilles begrænsninger for så vidt angår de videregående uddannelsesinstitutioners ejerskabsform uden at foretage en væsentlig vurdering af ansøgningerne, svarer reelt til at forbyde private videregående uddannelsesinstitutioner og private erhvervsuddannelses- og professionsuddannelsesinstitutioner at udføre forskning, men artikel 3, 21, 22 og 23 i lov om videregående uddannelsesinstitutioner er imidlertid til hinder for en proces med undervisningsaktivitet og videnskabelig aktivitet (på to niveauer), som medfører, at de videregående uddannelsesinstitutioners aktiviteter begrænses for så vidt angår deres videnskabelige komponenter.

[5.7] Sagsøgerens projektforslag indeholder en erklæring på tro og love om, at institutionens medlemmer i deres egenskab af medlem ikke har nogen fordel for så vidt angår adgangen til forskningskapacitet for den enhed, der har foreslået projektet, eller de resultater, der ligger til grund for den af sagsøgeren udførte forskning.

Relevante retsfor skrifter

EU-retlige forskrifter

[6] Artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde bestemmer, at »bortset fra de i traktaterne hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med det indre marked, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.

[7] Artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014 definerer en »forsknings- og videnformidlingsorganisation« som »en enhed, (f.eks. en højere læreanstalt eller et forskningsinstitut, et teknologioverførselsagentur, en innovationsformidler, en forskningsorienteret fysisk eller virtuel samarbejdsenhed), uanset dens retlige status (offentligretlig eller privatretlig status) eller finansieringsform, hvis primære mål er uafhængigt af andre interesser at bedrive grundforskning, industriel forskning eller eksperimentel udviklingsaktivitet eller formidle resultaterne heraf til en bredere kreds gennem undervisning, udgivelsesaktivitet eller vidensoverførsel. Hvis enheden tillige udøver økonomiske aktiviteter, skal der føres særskilte regnskaber for omkostninger og indtægter herved. Virksomheder, som kan øve afgørende indflydelse på en sådan enhed i deres egenskab af f.eks. aktionærer eller medlemmer, må ikke have privilegeret adgang til de resultater, enheden opnår«.

Det anføres i 49. betragtning til forordning nr. 651/2014, at »der kan både udøves økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter ved brug af forskningsinfrastruktur. For at undgå at der gennem offentlig støtte til ikke-økonomiske aktiviteter ydes statsstøtte til økonomiske aktiviteter, bør omkostningerne ved og finansieringen af økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter holdes klart adskilt. Når en infrastruktur anvendes til både økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter, udgør finansiering ved hjælp af statsmidler af omkostningerne ved infrastrukturens ikke-økonomiske aktiviteter ikke statsstøtte. Offentlig finansiering falder alene ind under statsstøttereglerne, for så vidt som den omfatter omkostninger ved de økonomiske aktiviteter. Kun sidstnævnte bør tages i betragtning med henblik på at sikre overholdelse af anmeldelsestærsklerne og de maksimale støtteintensiteter. Hvis infrastrukturen næsten udelukkende anvendes til en ikke-økonomisk aktivitet, kan dens finansiering som helhed falde uden for statsstøttereglerne, hvis anvendelsen i økonomisk øjemed er rent accessorisk, hvilket vil sige, at der er tale om en aktivitet, som er direkte knyttet til og nødvendig for infrastrukturens drift eller uadskilleligt forbundet med dens væsentligste ikke-økonomiske anvendelse og af begrænset omfang. Dette bør anses for at være tilfældet, når der anvendes de samme input (såsom materialer, udstyr, arbejdskraft og fast kapital) til den økonomiske aktivitet som til de ikke-økonomiske aktiviteter, og den økonomiske aktivitet årligt tegner sig for højst 20% af forskningsinfrastrukturens samlede årlige kapacitet«.

[8] Europa-Kommissionen har iværksat initiativer til modernisering af statsstøtte, herunder dens meddelelse om begrebet statsstøtte i henhold til artikel

107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (*Den Europæiske Unions Tidende*, 19.7.2016, C 262, s. 1, herefter »Kommissionens meddelelse«). I henhold til punkt 28-30 i Kommissionens meddelelse kan undervisning, som finansieres eller medfinansieres af staten (mere end 50%), betragtes som en ikke-økonomisk aktivitet. Offentlige uddannelsesydelser må ikke forveksles med tjenesteydelser, der primært finansieres af forældre eller elever eller af kommercielle indtægter. F.eks. falder videregående uddannelse, som udelukkende finansieres af de studerende, klart inden for sidstnævnte kategori. I visse medlemsstater kan offentlige enheder også tilbyde uddannelsesydelser, som på grund af deres art, finansieringsmåde og tilstedeværelsen af konkurrerende private institutioner skal betragtes som økonomiske.

Lettiske retsfor skrifter

Bestemmelser, som finder direkte anvendelse

[9] I punkt 2.7 i ministerrådets bekendtgørelse nr. 725 defineres »den enhed, der foreslår projektet« som »en videnskabelig institution, som er optaget i registeret over videnskabelige institutioner, og som uanset dens retlige status (offentligretlig eller privatretlig status) eller finansieringsform i overensstemmelse med de regler, der gælder for dens aktiviteter (vedtægter, interne forskrifter eller stiftelsesdokument), udøver hovedaktiviteter, der ikke er af økonomisk karakter, og som er omfattet af definitionen af forskningsorganisation i artikel 2, nr. 83), i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108«.

Ifølge rapporten vedrørende analyse af den lovgivningsmæssige virkning af ministerrådets bekendtgørelse nr. 725 svarer punkt 2.7 i bekendtgørelsen til artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014 og fastsætter ikke strengere betingelser.

Det fastsættes i punkt 6 i ministerrådets bekendtgørelse nr. 725, at »den enhed, der foreslår et projekt, gennemfører et projekt af ikke-økonomisk karakter. Den nævnte enhed adskiller klart de hovedaktiviteter, der ikke er af økonomisk karakter (og de dertil hørende finansielle strømme), fra de aktiviteter, der betragtes som økonomiske aktiviteter. Ved økonomiske aktiviteter forstås de aktiviteter, der udøves for en erhvervsdrivendes regning, udlejning af forskningsinfrastruktur og rådgivningsydelser. Såfremt den videnskabelige institution ligeledes udøver andre økonomiske aktiviteter, som ikke svarer til hovedaktiviteterne, der ikke er af økonomisk karakter, adskiller den hovedaktiviteterne og de dertil hørende finansielle strømme fra de øvrige aktiviteter og fra de økonomiske strømme, der er knyttet til disse aktiviteter«.

Andre relevante retsfor skrifter

[10] Handelslovens artikel 1, stk. 2, bestemmer, at en erhvervsmæssig aktivitet er en åben økonomisk aktivitet, der udøves i eget navn af en erhvervsdrivende med gevinst for øje. I henhold til handelslovens artikel 134, stk. 1 og 2, er et anpartsselskab et handelsselskab.

[11] Artikel 3, stk. 1, i lov om videregående uddannelsesinstitutioner bestemmer, at videregående uddannelsesinstitutioner er de videregående og videnskabelige uddannelsesinstitutioner, hvor der udbydes akademiske og professionelle studieprogrammer, og som beskæftiger sig med videnskab, forskning og kunstnerisk frembringelse. Ved de videregående uddannelsesinstitutioner skal mindst 40% af de personer, der ansættes i akademiske stillinger, have en doktorgrad. Ved de højere læreanstalter skal mindst 50% af de personer, der ansættes i akademiske stillinger, have en doktorgrad.

Artikel 7, stk. 3, i lov om videregående uddannelsesinstitutioner bestemmer, at videregående uddannelsesinstitutioner og erhvervsuddannelses- og professionsuddannelsesinstitutioner, der er stiftet af privatpersoner, er handelsselskaber eller fonde, der opererer i henhold til handelsloven eller Biedrību un nodibinājumu likums (lov om foreninger og fonde), for så vidt som dette ikke er i strid med selve loven om videregående uddannelsesinstitutioner.

Artikel 10, stk. 1, i lov om videregående uddannelsesinstitutioner bestemmer, at de videregående uddannelsesinstitutioner fungerer i overensstemmelse med Latvijas Republikas Satversme (Republikken Letlands forfatning), Izglītības likums (lov om uddannelse), Zinātniskās darbības likums (lov om videnskabelig aktivitet), selve loven om videregående uddannelsesinstitutioner og andre regler og vedtægter for den pågældende videregående uddannelsesinstitution.

I henhold til artikel 22 i lov om videregående uddannelsesinstitutioner har videregående uddannelsesinstitutioner bemyndigelse til at oprette videnskabelige institutter. Videregående uddannelsesinstitutioner kan ligeledes oprette videnskabelige institutter som strukturelle enheder i disse institutioner.

Artikel 77, stk. 1, i lov om videregående uddannelsesinstitutioner bestemmer, at videregående uddannelsesinstitutioner finansieres af deres stiftere. Stifteren af en videregående uddannelsesinstitution stiller de finansielle midler til rådighed, der er nødvendige for institutionens fortsatte drift og for at udføre de opgaver, som er bestemt af stifteren, samt for kontrollen med dens anvendelse. De økonomiske midler, som offentlige videregående uddannelsesinstitutioner råder over, består af midler fra det samlede statsbudget samt af andre indtægter, som disse institutioner oppebærer fra aktiviteter, der udøves i overensstemmelse med de formål, der er fastsat i deres vedtægter. Videregående uddannelsesinstitutioner forvalter disse indtægter i overensstemmelse med de regler, der finder anvendelse for nonprofitorganisationer. Videregående uddannelsesinstitutioner kan modtage og anvende donationer og gaver fra banker, andre kreditinstitutter, organisationer og

privatpersoner. Disse institutioner kan modtage og anvende lån fra banker og andre kreditinstitutter. Strukturen for de videregående uddannelsesinstitutioners økonomiske ressourcer fastlægges af disse institutioners styrelsesråd. Rektoren præsenterer en årsberetning om gennemførelsen af budgettet for styrelsesrådet, ministeren for uddannelse og videnskab og ministeren for det pågældende område eller stifteren af den videregående uddannelsesinstitution og offentliggør beretningen på institutionens websted.

Artikel 77, stk. 2, i lov om videregående uddannelsesinstitutioner bestemmer, at de økonomiske midler, der tildeles af fysiske og juridiske personer til finansiering af programmer og særlige foranstaltninger, overføres direkte fra den videregående uddannelsesinstitution til den strukturelle enhed eller den fysiske eller juridiske person, der skal udføre sådanne programmer eller foranstaltninger.

[12] Den tvist, der skal afgøres i den foreliggende forvaltningsretlige sag, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er omfattet af definitionen af en forskningsorganisation i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014.

Det følger således af en ordlydsfortolkning af artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, at en forsknings- og videnformidlingsorganisation er en enhed, hvis primære mål eller hovedaktivitet er uafhængigt af andre interesser at bedrive grundforskning eller eksperimentel udviklingsaktivitet eller formidle resultaterne heraf til en bredere kreds gennem undervisning, udgivelsesaktivitet eller vidensoverførsel.

Letlands videnskabelige råd har anvendt den nævnte bestemmelse således. Letlands videnskabelige råd har navnlig undersøgt, om sagsøgerens hovedaktivitet er forskning og vidensoverførsel, om sagsøgerens ikke-økonomiske hovedaktivitet er det primære mål for den enhed, der har foreslået projektet, og om sagsøgeren adskiller finansieringen af økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter i overensstemmelse med til 49. betragtning til forordning nr. 651/2014, hvorefter formålet med at holde omkostningerne ved og finansieringen af økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter klart adskilt er at undgå at der gennem offentlig støtte til ikke-økonomiske aktiviteter ydes statsstøtte til økonomiske aktiviteter.

I det foreliggende tilfælde har Letlands videnskabelige råd konkluderet, at sagsøgerens hovedaktivitet omfatter en økonomisk aktivitet, dvs. levering af uddannelsesydelser mod vederlag, og at 84% af omsætningen for den enhed, der har foreslået projektet, udgøres af de gebyrer, der modtages for den akademiske aktivitet, og som, henset til karakteren af aktiviteterne for den pågældende enhed (et anpartsselskab, hvis primære mål er at opnå overskud), er en økonomisk aktivitet. Henset til det ovenstående er Letlands videnskabelige råd af den opfattelse, at hovedaktiviteten for den enhed, der har foreslået projektet, har karakter af erhvervsmæssig aktivitet. I denne henseende har Letlands videnskabelige råd anført, at det afgørende kendetegn ikke er, at den enhed, der har foreslået projektet, er privatretlig eller offentligretlig, men andelen af den udøvede økonomiske aktivitet i forhold til den ikke-økonomiske aktivitet.

Letlands videnskabelige råd er af den opfattelse, at det er berettiget at anvende forholdet mellem indtægterne med henblik på at afgøre, om den enhed, der har foreslået projektet, opfylder den betingelse, der er fastsat i forordning nr. 651/2014 vedrørende forskningsorganisationens primære mål. Letlands videnskabelige råd er desuden af den opfattelse, at spørgsmålet om, hvorvidt indtægterne fra den ikke-økonomiske hovedaktivitet reinvesteres i den ikke-økonomiske hovedaktivitet for den enhed, der foreslår projektet, er afgørende, med henblik på at undgå krydssubsidiering af sagsøgerens økonomiske aktivitet.

Det spørgsmål, der opstår i den foreliggende sag, er følgelig, om det i henhold til punkt 2.7 i ministerrådets bekendtgørelse nr. 725, sammenholdt med artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, er tilladt, at størstedelen af den egenfinansiering, som en videnskabelig institution, dvs. en enhed, der leverer uddannelsesydelser, modtager, er indtægter fra økonomiske aktiviteter.

Konklusion

I henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde [udelades] har Administratīvā rajona tiesa (distriktsdomstol i forvaltningsretlige sager, Letland) truffet følgende

Afgørelse

Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål:

- 1) Kan et (privatretligt) organ, der har flere hovedaktiviteter, herunder forskningsaktiviteter, men hvis indtægter hovedsageligt stammer fra levering af uddannelsesydelser mod vederlag, anses for en enhed som omhandlet i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014?
- 2) Er det berettiget at anvende betingelsen vedrørende andelen af finansieringen (indtægter og udgifter) af økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter med henblik på at afgøre, om enheden opfylder den betingelse, der er fastsat i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, hvorefter det primære mål med enhedens aktiviteter er uafhængigt af andre interesser at bedrive grundforskning, industriel forskning eller eksperimentel udviklingsaktivitet eller formidle resultaterne heraf til en bredere kreds gennem undervisning, udgivelsesaktivitet eller vidensoverførsel? I bekræftende fald, hvilket forhold er da passende for så vidt angår finansieringen af de økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter med henblik på at fastslå det primære mål med enhedens aktiviteter?
- 3) Er det i henhold til artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014 berettiget at anvende betingelsen om, at indtægterne fra hovedaktiviteten reinvesteres (geninvestering) i hovedaktiviteten for den pågældende enhed, og er det nødvendigt at foretage en vurdering af andre forhold for med rette at kunne fastslå det primære mål med aktiviteterne for den enhed, der foreslår projektet? Vil en sådan vurdering blive ændret ved anvendelsen af de

oppebårne indtægter (geninvestering i hovedaktiviteten eller f.eks. i tilfælde af en privat stifter udbetaling som udbytte til aktionærene), selv i tilfælde af, at størstedelen af indtægterne stammer fra gebyrer, der betales for uddannelsesydelserne?

- 4) Er den retlige status for medlemmer af den enhed, der foreslår det pågældende projekt, afgørende for vurderingen af, om enheden er omfattet af definitionen i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, dvs. om der er tale om et selskab, der er stiftet i henhold til handelsretten med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet (aktivitet mod vederlag) med gevinst for øje (handelslovens artikel 1), eller om enhedens medlemmer eller aktionærer er fysiske eller juridiske personer med gevinst for øje (herunder levering af uddannelsesydelser mod vederlag) eller er stiftet uden gevinst for øje (f.eks. en sammenslutning eller en fond)?
- 5) Er andelen af indenlandske og EU-studerende i forhold til udenlandske studerende (fra tredjelande) og den omstændighed, at målet med den hovedaktivitet, der udføres af den nævnte enhed, er at tilbyde de studerende en konkurrencedygtig videregående uddannelse og konkurrencedygtige kvalifikationer på det internationale arbejdsmarked i overensstemmelse med de samtidige internationale krav (punkt 5 i sagsøgerens vedtægter), afgørende for vurderingen af den økonomiske karakter af aktiviteten for den enhed, der foreslår projektet?

Sagen udsættes, indtil Den Europæiske Unions Domstol har truffet afgørelse.

Denne afgørelse kan ikke appelleres.

[Udelades]

[underskrifter og formaliteter]